

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupený JUDr. Ing. Jiřím Lancem, bytem Peluškova 1442, Praha 9, proti žalované: **Komora auditorů České republiky**, se sídlem Opletalova 55, Praha 1, zastoupena JUDr. Karlem Fialou, advokátem se sídlem Národní 10, Praha 1, o přezkoumání usnesení Kárné komise žalované ze dne 7. 9. 2015, č. j. 2124/2015/EP09/2010/Mi, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2017, č. j. 11 Ad 25/2015 – 32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2017, č. j. 11 Ad 25/2015 – 32, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti usnesení Kárné komise Komory auditorů České republiky ze dne 7. 9. 2015, č. j. 2124/2015/EP09/2010/Mi, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti usnesení Kárné komise žalované (dále jen „*kárná komise*“) ze dne 7. 9. 2015, č. j. 2124/2015/EP09/2010/Mi.

[2] Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutím kárné komise ze dne 18. 10. 2010 (písemně vyhotoveným dne 21. 10. 2010 pod č. j. 1773/EP09/2010/No), bylo žalobci uloženo kárné opatření podle § 6 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o auditorech*"), spočívající v dočasném zákazu výkonu auditorské činnosti na dobu jednoho roku. Proti rozhodnutí kárné komise podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 14. 1. 2011, č. j. RVDA-7/2011. Rozhodnutí o odvolání žalobce však bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 26. 5. 2015, č. j. 7 A 53/2011 – 76. Rada pro veřejný dohled nad auditem následně dne 5. 8. 2015 pod č. j. RVDA-188/2015 rozhodla o zrušení prvostupňového rozhodnutí kárné komise a věc jí vrátila k novému projednání.

[3] Kárné řízení vedené proti žalobci pod sp. zn. EP09/2010 pak bylo zastaveno usnesením kárné komise ze dne 7. 9. 2015 (písemně vyhotoveným dne 24. 9. 2015) podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*"). Důvodem jeho zastavení byla skutečnost, že žalobci bylo v roce 2011 pravomocně uloženo kárné opatření trvalého zákazu výkonu auditorské činnosti, následkem čehož přestal být účastníkem kárného řízení ve smyslu § 25 zákona o auditorech. Usnesení obsahovalo také poučení o tom, že se pouze poznamená do spisu a není proti němu možné podat odvolání.

[4] Žalobce následně napadl usnesení kárné komise žalobou u městského soudu. V ní namítal, že byl úspěšný se svou předchozí správní žalobou, na základě které bylo zrušeno původní rozhodnutí kárné komise, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Nicméně kárná komise věc neprojednala, a namísto toho řízení zastavila. Podle žalobce je však nutno posuzovat věc podle stavu v době, které se věc týká, nikoli v době, kdy se koná kárné řízení. Kárná komise dle jeho názoru nevzala v úvahu, že v odůvodnění rozhodnutí, na jehož základě přestal být auditorem, bylo argumentováno právě tím, že byl již kárně potrestán podmíněným zákazem auditorské činnosti. Žalobce je přesvědčen, že takový doslovný výklad platné právní úpravy není v souladu s principy řádné veřejné správy a že veřejná moc je uplatňována nad míru předvídanou zákonem. Kdyby získal možnost zvrátit rozhodnutí o podmíněném zákazu výkonu auditorské činnosti, získal by také možnost zvrátit rozhodnutí o trvalém zákazu auditorské činnosti, protože by byly dány důvody pro obnovu druhého uvedeného řízení. Mohl by se eventuálně domáhat také náhrady škody, která mu vznikla za dobu od vydání (nyní zrušeného) rozhodnutí o podmíněném zákazu auditorské činnosti do doby zrušení trvalého zákazu auditorské činnosti.

[5] Městský soud žalobu zamítl napadeným rozsudkem. V jeho odůvodnění nejprve posuzoval splnění podmínek pro vedení soudního řízení, přičemž dospěl k závěru, že napadené usnesení sice nese znaky procesního rozhodnutí, přesto jej však nelze považovat za rozhodnutí, „*kterým by žalobce nebyl dotčen ve svých právech či povinnostech, či za rozhodnutí, kterým bylo pouze zformalizovaným způsobem procesně ukončeno zahájené správní řízení.*" Napadené usnesení proto splňuje definiční znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*"). Podle názoru městského soudu je také „*zřejmé, že proti usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu nelze podat odvolání, tedy řádný opravný prostředek, proto přichází v úvahu přímé podání žaloby na přezkum takového usnesení soudem.*""

[6] K důvodnosti žalobních námitek městský soud zejména konstatoval, že „[n]*ení sporu o tom, že v mezidobí (od zahájení řízení do vydání napadeného usnesení) žalobce pozbyl postavení statutárního auditora. Protože kárná komise Komory auditorů není oprávněna vést kárné řízení s nikým jiným, než se statutárním auditorem, nebyla oprávněna o uložení kárného opatření žalobci rozhodnout ve věci samé. Protože šlo o řízení, které bylo již zahájeno, bylo nutno toto řízení ukončit.*“ Pro zastavení řízení usnesením podle § 66 odst. 2 správního řádu totiž „*postačí, aby účastník řízení, se kterým je řízení vedeno, ztratil postavení, které je základní podmínkou pro to, aby takové řízení mohlo být vůbec zahájeno.*“ Kromě toho uvedl, že z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí, vyplývá, že je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Jelikož zákon o auditorech ani správní řád výslovně tuto otázku neřeší, musel žalovaný vycházet z právního a skutkového stavu v době, kdy žalobou napadené usnesení vydal. Městský soud dále považoval za irelevantní námitku týkající se argumentace kárného senátu v rozhodnutí o trvalém zákazu výkonu auditorské činnosti, neboť uvedené rozhodnutí není předmětem přezkumu v této věci. Důvodnou neshledal ani námitku, v níž žalobce poukazoval na rozpor s principy veřejné správy, neboť byla uplatněna v souvislosti s námitkou, že věc měla být posuzována podle stavu v době, které se věc týká.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze formálně podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Konkrétně namítal, že městský soud při odkazu na ustanovení zákona o auditorech, podle kterého je pravomoc kárné komise omezena pouze na členy žalovaného, zcela ignoroval ostatní ustanovení tohoto zákona týkající se kárných opatření. Také uvedl, že první kárné opatření (dočasný zákaz výkonu auditorské činnosti) bylo zrušeno v souladu s § 25 písm. d) zákona o auditorech, a druhé kárné opatření (trvalý zákaz výkonu auditorské činnosti) bylo vydáno pouze na základě nedokončené kontroly kvality, což v aktuálním znění zákona o auditorech není možné. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a „*nařídil, aby městský soud přezkoumal žalobu ve všech souvislostech a v souladu se zněním všech ustanovení zákona o auditorech.*“

[9] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu. Uvedla, že svůj postup ve věci považuje za jediný možný ve smyslu § 25 zákona o auditorech. Městský soud tento postup potvrdil jako správný; vzal přitom do úvahy všechna ustanovení zákona o auditorech, která jsou pro projednávanou věc relevantní, a své závěry řádně odůvodnil. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti, musel se nejprve zabývat otázkou, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst.

3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že je třeba napadený rozsudek zrušit a žalobu podanou k městskému soudu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] V projednávané věci bylo se stěžovatelem zahájeno z moci úřední kárné řízení podle § 26 odst. 1 zákona o auditorech, a to na základě podnětu k zahájení řízení ve smyslu § 42 správního řádu ve spojení s § 50 odst. 1 zákona o auditorech (podle kterého se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud zákon o auditorech nestanoví jinak). Poté, co bylo zrušeno původní rozhodnutí kárné komise, kterým bylo stěžovateli uloženo kárné opatření specifikované v § 6 zákona o auditorech, kárná komise řízení proti stěžovateli zastavila usnesením vydaným v souladu s § 66 odst. 2 správního řádu. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení.

[12] Úvodem je nutno poznamenat, že městský soud se sice zabýval naplněním podmínek pro vedení soudního řízení, nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou jeho úvahy zcela dostatečné. Městský soud sice shrnul, že „*napadené usnesení nepovažoval za rozhodnutí, kterým by žalobce nebyl dotčen ve svých právech či povinnostech, či za rozhodnutí, kterým bylo pouze zformalizovaným způsobem procesně ukončeno zahájené správní řízení*“, avšak tyto závěry v napadeném rozsudku nikterak neodůvodnil.

[13] Článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod stanoví, že „[k]*do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.*“ V souladu s § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

[14] Podle § 4 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví mj. o „*žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).*“ Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. přitom vymezuje žalobní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu následovně: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen rozhodnutí), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[15] Na podkladě výše citované právní úpravy lze tedy shrnout, že v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 2 s. ř. s. a § 4 s. ř. s. umožněn soudu přezkum právně mocenského zásahu do sféry práv a svobod výslovně uvedených adresátů individuálních správních aktů, případně dalších osob zasažených napadeným rozhodnutím v jejich právech.

[16] Žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. opakovaně vymezila též judikatura Nejvyššího správního soudu. Například v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, publ. pod č. 3779/2018 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výstižně shrnul, že „[z]*ákladní normy zakládající pravomoc správních soudů k přezkoumání aktu orgánu veřejné moci podle § 2, § 4 a § 65 s. ř. s. vyžadují naplnění čtyř podmínek:*

(i) správní akt vydal orgán moci výkonné či jiný z orgánů popsaných v definici;

(ii) orgán rozhodoval o právech a povinnostech fyzických a právnických osob;

(iii) rozhodování se odehrávalo v oblasti veřejné správy a

(iv) činností správního orgánu musela být dotčena veřejná subjektivní práva fyzických nebo právnických osob

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 2 As 52/2010-59, č. 2133/2010 Sb. NSS). Žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena navíc nejen v případech, kdy je žalobce zkrácen na svých hmotných subjektivních právech, ale i ve všech případech, kdy je dotčena právní sféra žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS)."

[17] První tři zmiňované podmínky jsou přitom v projednávané věci bezpochyby naplněny. Žalovaná Komora auditorů České republiky je samosprávná profesní organizace vzniklá na základě zvláštního zákona, jedná se tedy o tzv. „*jinou právnickou osobou*" ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu [podmínka (i)]. Kárná komise je pak orgánem žalované, který rozhoduje o tom, zda auditor porušil povinnosti stanovené zákonem, auditorskými směrnicemi či vnitřními předpisy komory, a je oprávněna za takové porušení ukládat kárná opatření. Rozhoduje tedy o právech a povinnostech osob, a tím také zajišťuje výkon veřejné správy [podmínky (ii) a (iii)]. Ke splnění třetí podmínky je nutno dodat, že „*veřejná správa*" zahrnuje široké a v čase proměnlivé spektrum činností, které brání jejímu snadnému a jednoznačnému definování (srov. Hendrych, D. a kol: Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Proto se doktrína zpravidla uchyluje k definici veřejné správy ve smyslu negativním, veřejná správa je v tomto smyslu chápána jakožto „*činnosti veřejné moci, které nelze přiřadit k výkonu moci zákonodárné ani moci soudní*" (viz citované usnesení rozšířeného senátu NSS). Kárné opatření je proto třeba chápat jako opatření věcně spadající do oblasti dohledu nad činností auditorů prováděného zvláštním orgánem profesní samosprávy (tzn. správním orgánem). Lze tedy konstatovat, že v posuzovaném případě se jedná o úkon v oblasti veřejné správy.

[18] Poslední zmiňovaná podmínka (dotčení veřejného subjektivního práva osoby činností správního orgánu) však podle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k usnesení vydanému v souladu s § 66 odst. 2 správního řádu naplněna není.

[19] Formulace této podmínky vystihuje tzv. materiální stránku rozhodnutí, podle které musí správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládat, měnit, rušit či závazně určovat práva a povinnosti svému adresátovi, eventuelně se alespoň dotýkat jeho právní sféry. Její výklad provedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, v němž konstatoval, že žalobní legitimace by neměla být svázána s existencí přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do jeho právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře

(viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197).

[20] Podle § 66 odst. 2 správního řádu platí, že „[ř]*ízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.*"

[21] Citované ustanovení správního řádu tedy stanovuje podmínky pro obligatorní ukončení správního řízení zahájeného *ex offo* (z moci úřední) podle § 46 správního řádu. Z moci úřední se zahajují taková řízení, na kterých existuje určitý veřejný zájem a jejichž zahájení nemusí být v zájmu dotčené osoby (účastníka řízení). Ačkoli může být k tomuto řízení podán podnět podle § 42 správního řádu, nedochází jeho doručením příslušnému správnímu orgánu automaticky k zahájení řízení (jako v případě řízení o žádosti podle § 44 správního řádu), nýbrž je vždy na správním uvážení příslušného správního orgánu, zda řízení zahájí, či nikoli (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Z moci úřední jsou nejčastěji zahajována řízení sankčního charakteru (tedy pro podezření ze spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu či o určitých nápravných opatřeních), jako je tomu i v nyní projednávané věci.

[22] V průběhu správního řízení (ať už zahájeném *ex offo* nebo na žádost) se však může vyskytnout skutečnost, která trvale brání správnímu orgánu v dalším řízení, a tudíž i v meritorním rozhodnutí o věci. V takovém případě je třeba zahájené řízení zastavit. O zastavení řízení zahájeném *ex offo* se v souladu s § 66 odst. 2 správního řádu vydává usnesení, které se pouze poznamenává do spisu. To se neoznamuje podle § 72 správního řádu, ale účastníci se o něm pouze vhodným způsobem vyrozumí; usnesení tak nabývá právní moci poznamenáním do spisu (§ 76 odst. 3 správního řádu). Podle § 76 odst. 5 správního řádu není možné proti takovému usnesení podat odvolání (ani rozklad). Při úvahách o formě rozhodnutí je třeba respektovat přednost případné zvláštní právní úpravy, zákon o auditorech, který upravuje kárné řízení vedené se statutárními auditory, však žádnou zvláštní úpravu ve vztahu k zastavení řízení neobsahuje, proto je v projednávané věci nutno vycházet z obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu.

[23] Z výše uvedeného tedy podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že usnesení vydané podle § 66 odst. 2 správního řádu je již ze své povahy vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, neboť za žádných okolností nemůže zasáhnout do práv účastníka řízení. Tím, že bylo správní řízení *ex offo* (tzn. nezávisle na vůli účastníka řízení) zahájeno, resp. že toto řízení běží, nejsou práva či povinnosti účastníka řízení ještě nijak zasažena; k zásahu do jeho práv může v tomto případě dojít toliko vydáním meritorního rozhodnutí, neboť pouze tím správní orgán autoritativně rozhoduje o právech či povinnostech účastníka, případně deklaruje právní stav. Dojde-li tedy k zastavení správního řízení zahájeného *ex offo* před vydáním meritorního rozhodnutí, na právní sféru účastníka řízení to nemůže mít žádný vliv.

[24] Rozdíl oproti správnímu řízení o žádosti (resp. oproti usnesení o zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu, které podléhá přezkumu ve správním soudnictví) přitom spočívá právě ve skutečnosti, že řízení o žádosti je vedeno z dispozice účastníka. Podle § 44 správního řádu platí, že „[ř]*ízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*" Žadatel má tedy na zahájení řízení právní nárok. Současně je také v jeho zájmu, aby bylo o žádosti meritorně rozhodnuto. V případě, že je řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 správního řádu, dochází k zásahu do právní sféry žadatele, neboť mu bylo odepřeno meritorní posouzení žádosti, resp. vydání rozhodnutí ve věci samé a přiznání práva, kterého se podanou žádostí domáhal. Jak přitom bylo vysvětleno v předchozím odstavci, tento rys řízení zahájené *ex offo* postrádá.

[25] S výše uvedeným ostatně koresponduje i odlišná právní úprava usnesení o zastavení řízení o žádosti (§ 66 odst. 1 správního řádu) a usnesení o zastavení řízení zahájeného z moci úřední (§ 66 odst. 2 správního řádu). Zatímco řízení o žádosti se zastavuje usnesením, které se účastníkům oznamuje ve smyslu § 72 správního řádu a proti kterému se lze odvolat, řízení vedené z moci úřední se zastavuje usnesením, které se pouze poznamená do spisu, účastníci se o něm pouze vhodným způsobem vyrozumí a odvolání proti němu není přípustné. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tím zákonodárce reflektoval právě skutečnost, že prvé zmiňované usnesení je způsobilé zasáhnout do právní sféry účastníka řízení, a to druhé nikoli.

[26] Ostatně ani v případě stěžovatele nelze o zásahu do jeho právní sféry hovořit. Stěžovatel tvrdí, že „*úspěšnou žalobou získal možnost zvrátit rozhodnutí o trvalém zákazu auditorské činnosti, protože případnou změnou rozhodnutí o podmíněném zákazu auditorské činnosti by byly jednoznačně dány důvody pro obnovu řízení o trvalém zákazu auditorské činnosti.*" Tím, že došlo k zastavení kárného řízení, však do této „*možnosti*" stěžovatele nikterak zasaženo nebylo, neboť meritorní rozhodnutí o dočasném zákazu auditorské činnosti, kterým kárná komise argumentovala v rozhodnutí o trvalém zákazu auditorské činnosti, bylo pravomocně zrušeno a kárné řízení bylo následně zastaveno.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v nyní posuzovaném případě nebyly splněny podmínky řízení pro věcný přezkum podané žaloby. Usnesení kárné komise žalované vydané podle § 66 odst. 2 správního řádu nebylo rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. či jiným úkonem přezkoumatelným ve správním soudnictví, neboť se samo o sobě nedotklo veřejných subjektivních práv stěžovatele, respektive jeho právní sféry, ve smyslu § 2 s. ř. s.

[28] Městský soud o žalobě rozhodl meritorně, přestože nebyly splněny podmínky řízení. Řízení před městským soudem tedy bylo zatíženo zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto na základě § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. rozhodnutí městského soudu zrušil, a protože zde byly již v řízení před městským soudem důvody pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm.

d) s. ř. s., současně sám žalobu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. odmítl.

[29] Nejvyšší správní soud zároveň musel rozhodnout i o nákladech řízení, včetně nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Na základě § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu